

Oponentský posudek na diplomovou práci Jiřího Rosola

Optimální tenisový trénink v mladším školním věku

88 stran, abstrakt v jazyce českém i anglickém, 21 obr. (fotografické snímky, grafy, tabulky), 33 odkazů v seznamu použité literatury

Sportovní trénink dětí a mládeže představuje neustále živé téma. Ve všech sportech či sportovních odvětvích. Je naprosto v pořádku, že se k němu vracíme. Zejména v případě České republiky, kde se k problematice „sportovní výchovy“ dětí a mládeže stavíme v poslední době víc, než-li macešsky. Lze proto vítat každou práci, která neklade do popředí výkonnost a honbu za okamžitými výsledky hned od kategorie mini-žactva. Lze je vítat především tehdy, jsou-li svým zpracováním míněny upřímně a se snahou zdůrazňovat podstatu. Předložená písemnost takovou snahu bezpochyby představuje.

Cílem diplomové práce je na základě teoretických východisek, tvořených jednoznačně literární rešerší, předložit trenérské (tenisové) veřejnosti určitou předlohu ve smyslu „optimálního tréninku“ dětí mladšího školního věku. Již běžným prohlížením elaborátu musíme konstatovat, že takto prezentovaný cíl se podařilo splnit. Jak bylo naznačeno, práce má jednak dobrý námět, jednak dobrou snahu ho uspokojivě řešit. Kritičtější náhledem však práce vyznívá poněkud chaoticky a poněkud jednostranně. Za prvé, ve svém uspořádání neodpovídá tradičnímu modelu, kdy konfrontace poznatků a zjištění v odborné literatuře předchází jasně stanoveným cílům, úkolům a metodám práce. Zde jsou cíle postaveny apriorně a část, věnovaná předběžně teoretickým úvahám, tvoří v kontextu celé práce vlastně metodu. Za druhé, touto metodou nemůže být „kvalitativní sběr literatury“, protože taková metoda neexistuje. Spíš bychom se přiklonili např. k obsahové analýze nebo k sekundární analýze kvalitativně pojatých údajů. Princip spočívá v tom, že práce skutečně vyjadřuje kvalitativně interpretační přístup, což v ní ale zůstává utajeno.

V případě námi uvedené „jednostrannosti“, tj. ve smyslu obsahového zaměření, je práce hodně poplatná teorii sportovního tréninku v podání „klasiků“ této problematiky, tj. profesorů a docentů Choutky, Dovalila a v poslední době i Periče. To je v pořádku. Je ale potřeba si uvědomit, že tato teorie, postavená na tzv. schopnostech, praxi navádí spíš ke kondičnímu tréninku a jenom implicitně upozorňuje na to, že sportovně herní výkony jsou především výkony dovednostními. Jednoznačně se týká i tenisu. Jsme potom na rozpacích, proč by zrovna hráči této sportovní hry, jakkoli v mladším školním věku, měli dělat takové „vylomeniny“, jaké jsou pro tuto věkovou kategorii prezentované v návrhu „optimálního tréninku“. V této souvislosti upozorňujeme, že se svět ubírá úplně jiným směrem.

I přes tyto výtky práci doporučujeme k obhajobě. Je myšlena upřímně, a toho si ceníme. Otázky touto cestou neklademe, ale je zřejmé, že se při obhajobě dotknou kritičtější pojetých připomínek.

V Praze 21.4.2009

PaedDr. Michael Velenský, PhD.